వాహన యోగం

"ఈ మధ్య మీరు రాయడం మానేసినట్టున్నారే?"
ఓ ఫ్రెండు పరామర్శ.

'ఈ మధ్యే అన్న మాటేఁవిఁటి. పెర్మనెంటుగా మానేస్తాను. నా ఇష్టం !' అందామనుకున్నాను.

ఔను. రాయడంలేదు. ఎందుచేత ?

తీరికలేక్కాదు. రాయాలన్న కోరిక లేకపోవడం అబద్ధం. మరి ?

కథలకి సరైన ప్లాటు కుదరక, కుదిరినవి నాకు నచ్చక. నాకు నచ్చినవి ఇతరులకి నచ్చక.

అస్త్ర సన్యాసవఁన్నా చేస్తాను, కాని దేశం సుభిక్షం అనీ, ఆకలి చావులు లేవనీ, మనుషులంతా మంచివాళ్ళని వగైరా విషయాలు యెంచేతో రాయలేకపోతున్నాను. అంచేత కొన్నాళ్ళు రాయడం మానేద్దామనుకున్న మాట నిజం. (నేను రాయడం మానినంత మాత్రాన భూమ్యాకాశాలు ఏకం కాలేదు. కావు.) కాని తిరిగే కాలూ, రాసే చెయ్యీ వూరుకోవు.

ఈసారి కథలోకి దరిద్రం పొలిమేరలక్కూడా రాకూ

డదు. గొప్పవాళ్ళు నా కథల్లోకి రారు. ప్రేమ కథలు రాయడం రాదు. మరింక ఏవిఁటి రాసేది. నా పిండాకూడు! అంచేత ఏదైనా ప్లాటు చెప్పండీ అఁటూ మావార్ని గడ్డం కడుపు పట్టుకొని బతిమాలేను. (కాళ్ళు పట్టుకోవడం నాకిష్టం వుండదు.) క్వార్టరెండ్ పనితోనూ, వార్నింగైనా లేకుండా జరుగుతున్న ఆఫీసు ఇన్స్పెక్షనుతోనూ అసలే ఉక్కిరిబిక్కిరి అయిపోతున్నారేమో, ఏవఁనుకున్నారో ఏమో, ఒక్కసారి నన్ను ఎగాదిగా చూసి, "కథాలేదు, కాకరకాయా లేదు... నీ బోడి కథలకోసం ఎవడూ కాసుక్కూర్చో లేదు. నోరు మూసుకో." మన్నారు.

నోరైతే మూసుకో గలిగేను, కాని చెయ్యి మూాత పడలేదు. ఏం చెయ్యడానికీ తోచలేదు: అంచేత యింకెవ్వరూ దొరక్క, "ఏదైనా చిన్న ప్లాటు చెప్పండర్రా," అని మా పిల్లల్ని పేరు పేరునా బతిమాలేను. వెధవలు నవ్వి వూరుకున్నారు. కాని చెప్పలేదు. మా చిన్నిమాత్రం, "మనింట్లో అందరిమీదా, తాతగారింట్లో అందరిమీదా రాయమ్మా. బోడ్డు కథలవుతాయి," అని ఓ చిన్న సలహా యిచ్చేడు.

నిజమే పరాయివాళ్ళ గురించి రాస్తే పళ్ళు రాల గొడతారు, కాని మావాళ్ళగురించి రాసుకుంటే యేం? మాటవరసకి, మావారిగురించి రాస్తే...? నయం! యింకా నాలుగుకాలాలపాటు నాకు బతకాలని వుంది. మా అమ్మ? ఆవిడ జస్ట్ ఏన్ ఆర్డినరీ ఉమన్. మా పిల్లలు ఛ. ఛ. గుంట

వెధవల్ని పత్రికల కెక్కించనా? రేపు వాళ్ళకి పెళ్ళీ, పెడాకులూ అవద్దూ మానాన్న...ఆయన నన్ను క్షమిస్తారు.

మాకు కొత్త ఊరు ట్రాన్స్‌ఫరైతే, నాకైతే "ఆ వూళ్ళో మంచి ఇళ్ళు దొరుకుతాయా? యిళ్ళలో నూతు లుంటాయా? నూతుల్లో నీళ్ళుంటాయా? వీధిలో కొళాయి లుంటాయా? ఉప్పునీళ్ళా? మంచినీళ్ళా? కూరా నారా చవగ్గా దొరుకుతాయా? పనిమనుషులు అణిగి మణిగి పనిచేస్తారా? పొగరుబోతు వెధవలా? వగైరా సందేహాలొస్తాయి.

మా పిల్లలూ, తమ్ముళ్ళూ అయితే, "అక్కడ సినీమాహాల్సు ఎన్ని ఉన్నాయి? బాల్కనీ వుంటుందా? ఫస్టు రిలీజు సెంటరా? ఇక్ష్వాకుల కాలంనాటివి వస్తాయా? ఇంగ్లీషు సినిమాలెప్పుడైనా వస్తాయా? హిందీ మేట్నీలైనా వేస్తారా? అన్నట్టు, 'విజయచిత్ర', 'ఫిల్మ్‌ఫేర్' టైముకి వస్తాయా? గర్ల్సుహైస్కూలూ, వుమన్సు కాలేజీవున్నాయా?" (ఆఖరి ప్రశ్న మా తమ్ముళ్ళ ప్రత్యేకం) అని అడుగుతారు.

ఇంక మా అమ్మ: "కంచి పట్టు చీరలు కన్సెషన్ రేట్లకి దొరుకుతాయా? స్టీలు సామాను యిన్‌స్టాల్‌మెంట్సు మీద యిస్తారా? వెంకటగిరి చీరలు పూతరేకుల్లా ఉతికే చాకలాళ్ళున్నారా?" అని అడుగుతుంది.

కాని మా నాన్నకి పైవి ఏవీ సందేహాల కింద అనిపించవు. ఆయన ప్రకారం, "ఇల్లూ, బట్టల షాపులూ, సినిమాలూ, చాకళ్ళూ లేని వూరు లేదు. ఉండదు. మరలాటప్పుడు వీటి కోసం పెద్ద బెంగెందుకు? ఆ ఊళ్ళోవాళ్ళు చెట్టు

కింద వుండడంలేదు కదా. అందరూ ఎక్కడుంటే మనవూఁ అక్కడే వుంటాం. అంతా ఏం తింటే మనం అదే తింటాం." అనిచాలా ఈజీగా తీసుకుంటారు. కాని - ఆయన కొక్కటే బెంగ - మనోవ్యాధి— వెళ్ళబోయే ఊళ్ళో పసందైన జ్యోతిష్కుడు ఉంటాడో! ఉండడో!

నిజమే. అన్ని ఊళ్ళలోనూ జ్యోతిష్కులు ఉంటారన్న నమ్మకంలేదు.

మా నాన్నకి జాతకాలూ, జ్యోతిష్కులూ వుంటే తిండీ, ఉద్యోగం, పెళ్ళాం, పిల్లలూ- యివేవీఁ అక్కర్లేదు. ఆయన తన జీవితంలో గ్రహాల్ని నమ్మిన దాంట్లో వెయ్యోవంతు మనుషుల్ని నమ్మివుంటే ఎంతో బాగుపడివుండే వారు. ఆయన నాడీ గ్రంథం మొదలు పేవ్ మెంటుమీద చిలక వరకు అన్నీ నమ్ముతారు. సంప్రతిస్తారు. జాతకాన్ని జీవితాన్ని, వెరిఫై చేస్తూ జీవిస్తారు.

"ఇదిగో! చూడూ, బహుశా మనకీ నెలలో ట్రాన్స్ఫరు రావాలి. కొంచెం సరుకులు చూసుకొని తెప్పించు" ఉన్నట్టుండి అంటారు మా అమ్మతో.

"సంవత్సరం మధ్యలో కదుపుతారండీ! ఖర్చులు దండుగ!" అమ్మ అమాయకత్వం.

"సంవత్సరం మధ్యలో కదపరని నాకూ తెలుసు. కాని ఆ కుజుడున్నాడే, వాడు ఈ నెలలో చరస్థానంలోకి మారతాడు. అంచేత నాకు స్థాన చలనం తప్పదు. వాడు స్థాన చలనం కలిగించి కాని కదలడు."

జాతకుడుకీ, పై అధికార్లకీ యిష్టంలేకపోయినా సరే కుజుడు పిలకపట్టుకొని లాక్కుపోతాట్ట మగో ఊరు.

ఈ గ్రహాల కొక జబ్బుంది. అవి స్థిరంగా ఒకచోట ఉండవు. ప్రతి వాటికీ స్వంత ఇల్లున్నా సరే ఎవడింట్లో వాడుం డడు. అదేం ఖర్మో కాని, వాడింట్లో వీడు, వీడింట్లో వాడూ అలా ఎరకల వాళ్ళలా తిరుగుతూనే వుంటారు. పైగా ఒక డివేపొకరు ప్రేమగానూ, కోపంగానూ అలా రకరకాలుగా చూసుకుంటారు. పోనీ ఎవ రిష్టం వాళ్ళది. ఆకాశంలో పక్షులూ, వీధుల్లో కుక్కలూ, అడవిలో జంతువులూ తిరగ డంలేదా? అలాగే యివీ తిరుగుతే ఎవరికీ అభ్యంతరం వుండదు. కాని వాటితోపాటు యావత్ప్రపంచాన్నీ తిప్పిస్తాయట !

“ఒరే, యీసారి నువ్వు పరీక్షకి కూర్చోకు. డబ్బు పోతే పోయింది.” అన్నారు మా నాన్న, ఓ శుభముహూ ర్తాన మా తమ్ముడితో.

డబ్బు మాటెలావున్నా వాడికి మతిపోయింది. “అదేమిటి! నాన్నా? ఇది పైన లియరుకూడాను. రెండు నెల్లనుండి ప్రిపేరవుతున్నాను. మా ప్రొఫెసరుకి నేనంటే మంచి యింప్రెషనే ఉంది. ఇప్పుడు మానేస్తే ఎలా?” ఏడుపు గొంతు కతో అన్నాడు. కన్నీళ్ళదే ఆలస్యం.

“పెద్దవాళ్ళు చెప్పడం, పిల్లలు వినడం రోజులు ఎప్పుడో పోయేయి. నాకు తోచింది, చెప్పేను. ఇప్పుడు నీ

అంతర్దశ ఏం బాగులేదు ఈసారి నువ్వు పాసవ్వు. నీఇష్టం" అని విసుక్కున్నారు.

వీడు కష్టపడి రాసినా, ప్రొఫెసరు పాస్ చేద్దా మను కున్నా, ఆ రాహువో ఎవరోగాని, వీడి పేపర్లు పట్టుకొని పారిపోతాట్ట.

ఇంతకీ ఏం జరిగిందంటే...

సెలవుల్లో నేను సకుటుంబంగా మా నాన్న గారింటి కెళ్లాను. ఓనాడు మానాన్న అలవాటు ప్రకారం ఓ జ్యోతి ష్కుణ్ణి వేటాడి పట్టు కొచ్చేరు. ఆయన భాషలో చెప్పా లంటే, బ్రహ్మాండ నాయకుడుట. జాతకంతో నిమిత్తం లేకుండా అతను అవుతుందీ అంటే అవుతుంది, కాదంటే కాదుట. అంత వాక్శుద్ధి కలవాడుట!

ఆ జ్యోతిష్కుడు ఉండవలసినట్టే ఉన్నాడు. దబ్బ పండులా పచ్చగావున్నాడు. నుదుట మూడుగజాల విబూది రేఖలు, వెనుక మూరెడు పిలక వున్నాయి. అతని ఖద్దరు పంచ, ఖద్దరులాల్చీ కొంచెం మాసే వున్నాయి. (సూటు వేసుకొన్న జ్యోతిష్కుణ్ణి ఎంచేతో నమ్మాలని పించదు.) అతనిచేతిలో పొడుం డబ్బా, జేబులో కళ్ళజోడూ ఉన్నాయి. వయస్సు అరవై దగ్గ రుంటుంది.

మా నాన్నలోవున్న విశేషం ఏమిటంటే, ఎదుట వాళ్ళ యిష్టా యిష్టాలతో నిమిత్తం లేకుండా, ఇంట్లోవున్న అందరి జాతకాలూ చూపించేస్తారు. వద్దు అనే అవకాశం కాని, అధికారం కాని మా యింట్లో ఎవరికీ యివ్వరు. పోనీ

ఏ జ్యోతిష్కుడైనా బద్ధకించో, ఇష్టం లేకో ఏ విషయా నైనా దాటేద్దా మనుకుంటే, వాడి ఖర్మ కొద్దీ మా నాన్నకి జ్యోతిష్యం బాగా తెలుసు. అంచేత వాళ్ళతో వాదన పెట్టుకూర్చుంటారు.

చూసేది మన జాతకం కాకపోతే, వినడానికి మహా సొంపుగా వుంటుంది వాళ్ళ సంభాషణ. ఆవేళకూడా అల వాటు చొప్పున అందరి జాతక చక్రాలు తెచ్చి జ్యోతిష్కుని ఒళ్ళో పడేసేరు మానాన్న. పడేసి, "చూడండి మావాడు (అంటే మా ఆయన) కారు కొనాలని మహా సరదా పడు తున్నాడు. ఎప్పట్లో కొంటాడో చూడండి." అని యింటి అల్లుడికి మొదటి ప్రిఫరెన్సు యిచ్చేశారు.

అంతవరకు కుర్చీలో కాళ్ళు పెట్టుకొని ఈజీగా కూర్చున్న జ్యోతిష్కుడు, ఒక్కసారి కాళ్ళు ఝుళిపించి కుర్చీలో నిటారుగా కూర్చున్నాడు. కూర్చుని జాతక చక్రాన్ని తీక్షణంగా చూడ్డం ప్రారంభించేడు.

కారు కొనడం మాటెలావున్నా, కారు ఏక్సిడెంటు ఏదైనా వుందేమో అన్పించింది నాకు, అతని వాలకం చూస్తే.

మా ఆయన మొహంలో రంగులు మారుతున్నాయి. నేనూ, మా అమ్మా శ్రోతలం. పెద్ద తుఫాను రాబోయే ముందున్న నిశ్శబ్దంలాంటిది ఆవరించింది మా చుట్టూ.

అతను. "కారు కదు...వూఁ....వుహు......చతుర్థంలో నీచుడు....కోణాధిపతి నీచుడితో కలిసేడు......వాహన

యోగం." అంటూ గొణుక్కొని, "లేదు లాభంలేదు. ఈ జాతకునికి వాహన యోగం లేదు." అన్నాడు, పిడుగుపడ్డట్టు.

మా వారు తుళ్ళిపడ్డారు. ఎక్కడ కొత్తకారు చూసినా మావారికి అరిచేతులు దురదవేస్తాయి; డ్రైవ్ చెయ్యమని-మావీధిలో ఎవరికి కారు లేకపోయినా మా వారికి డ్రైవింగ్ లైసెన్సుంది!!

"అదేవిఁటండీ? మేము కార్లని ట్రయల్సుకూడా చూస్తూన్నాం, ఇవాళో రేపో ఒకటి సెలెక్టు చేద్దా మను కుంటున్నాం." అన్నాన్నేను పెంకెతనానికి.

"మీకు మెంతొస్తుంది సుమారు?" నామాట లెక్క చెయ్యకుండా అతను మావార్ని అడిగేడు.

"దగ్గర దగ్గర వెయ్యి" డబుల్ టైఫాయిడ్ పడి నంత నీరసంగా ఉంది మావారి జవాబు.

"అసలీ జాతకుడికి నిన్నటి రూపాయి యివేళవుండ కూడదు. అంత జీతం వుండడానికి వీల్లేదే. పన్నెండో ఇంట శని వ్యయంలో ఉన్నాడు. ప్చ!"

నయం, మా వారిది గవర్నమెంటు ఉద్యోగం కాబట్టి ఉద్యోగాన్ని బట్టి జీతం యిస్తున్నారు కాని, జాతకాన్ని బట్టి యిస్తే మేం మసి అయిపోయే వాళ్ళం.

"మీ కేం బెంగపెట్టుకోకండి. వారాని కొక నవల చొప్పున ఓ డజను నవలలు రాసిపారేసి మీకో కారు కొంటాను." మావార్ని ఊరడించ బోయేను!

"ఛీ! నోర్మూయ్!" గట్టిగానే కసిరేరు.

జ్యోతిష్కుడు తెల్లబోయేడు, మావారు ఎవర్ని నోరు ముయ్యమన్నారో అర్థంకాక.

మా అమ్మ నా వేపు చంపేస్తా నన్నట్టు చూసింది.

జ్యోతిష్కుణ్ణి చూస్తే, మా కారుయోగం మాటెలా వున్నా, యివేళ నీయోగం మూడింది మావారి చేతిలో!" అనిపించింది నాకు.

"అప్పుచేసైనా కొన్లే నంటారా?" తను పెట్టిన బ్యాంకి లోను జ్ఞాపకం వచ్చింది మావారికి.

అతను మళ్ళీ లెక్కలు కట్టేడు.... "వూఁ...వుఁ... శనిలో బుధుడు కొనిపించినా, రాహు వున్నాడే నడవ నివ్వడు. కారు షెడ్డులోనే వుంటుంది."

బావుంది. మా కారుకి అడ్డుగా రాహువు రోడ్డుమీద బోర్లా పడుక్కుంటాడు, కాబోలు.

ఒంట్లోవున్న రక్తం అంతా పంపుకొడితే మొహం లోకి వచ్చినట్టు, మావారి మొహం అంతా మగ్గిన టొమేటోలా ఎఱ్ఱగా అయి పోయింది. పాపం! నాకు చాలా జాలేసింది. పైకి అలా ఏనుగంత కనిపిస్తారు. కాని, ఒట్టి చెవల పిల్లి. ఎంతైనా ఆయన కారు కొంటే నన్ను మాత్రం ఎక్కనివ్వ రేమిటి? ఈ టాపిక్ మార్చి కొంచెం హుషా రివ్వాలి.

"మావారు గొప్ప చిత్ర విచిత్రమైన యిల్లు కడతా

రని నాడీలో చెప్పేరు. శిలాఖండం కడతార్ట. యెప్పుడు కడతారు? ఈ అద్దె ఇళ్ళలో వుండలేక ఛస్తున్నాం." అన్నాను.

అతను టిటనస్ వచ్చినవాళ్ళా యింకా బిగుసుకు పోయేడు. కొంతసేపు ఎక్కాలువల్లించేడు. భాగించేడు. కూడేడు. అతని తీరు చూస్తే చిన్నప్పుడు అతను లెక్కల్లో పూర్ అనిపించింది నాకు. లెక్కలు కట్టడం అయ్యేక, "అసలీ జాతకానికి ఆస్తి వుండడానికే వీల్లేదు. ఇల్లు స్థిరాస్తే కదా. అబ్బే!" అంటూ పెదవి విరిచి, "యిల్లు కట్టరు. ఒకవేళ కట్టినా అది ఖండఖండాలుగానే వుంటుంది. అంటే ఈజన్మకి పూర్తవదు. మహా అయితే ఓ గజం ఎత్తున గోడలు లేవచ్చు." అని దూరంగా చూసేడు. మేము కట్టబోయే అసంపూర్తి యిల్లు అతనికి స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నట్టు. కాస్సేపాగి, "అసలు ఈ పాటికి పిత్రార్జితం ఏమైనా ఉంటే అమ్మేసి వుండాలే!" అని కలిపేడు.

'ఇంకా అమ్మలేదు. ఇప్పుడు నువ్వు చెప్పేవు కాబట్టి అమ్మేస్తాం యింక.' అనుకున్నాను.

ఆ సమయంలో మావారి మొహం చూసేవరకు, అసలు మావారు అన్ని భావాలు ఒక్కసారి చూపించగలరని నాకు తెలీలేదు. అప్పుడు నాకు ఆయన మొహంలో కోపం, నిస్సహాయత, దైన్యం, చికాకు, జాలి, యింకా ఎన్నో భావాలు కనిపించాయి. లాభంలేదు. యీయన్ని కొంచెం చల్లార్చకపోతే యిక్కడో హత్య జరుగుతుంది. అనుకున్న నేను, "పోన్లెద్దురూ, ఓగజం ఎత్తువరకైనా గోడలు లేస్తాయి

కదా అంతేచాలు. వాటిమీదే రిక్షైరమేళ ఏ తడకో, రేకో వేసుకొని ఎస్కిమోలు యిగ్లూల్లో దూరినట్టు మనంకూడా దూరేద్దాం.” అంటూ మా వార్ని మోచేత్తో చిన్నగా పొడిచేను

“ఛీ, ఛీ, నోర్ముయ్!” రెండోసారి గట్టిగానే విసుక్కున్నారు.

ముస్లిముల్లో మొగుడు పెళ్ళాంతో మూడుసార్లు ‘తలాక్’ అంటే వాళ్ళు విడిపోవచ్చునట. మన హిందువుల్లో మొగుడు పెళ్ళాన్ని మూడుసార్లు ‘ఛీ, ఛీ’ నోర్ముయ్! అంటే ఏవిఁటో!

‘మళ్ళీ నోరెత్తేవంటే నేను నిజంగానే తంతాను.’ అన్న చూపొకటి విసిరింది మా అమ్మ నా వేపు.

ఇహ నవ్వు మింగడం నా చేతకాలేదు. సినిమాల్లోనూ నవలల్లోనూ హీరోయిన్లు ఏడుపుని మింగడమో, వెనక్కి పీల్చుకోవడమో చేస్తారుట! నవ్వుని మింగమనండి చూద్దాం. మింగినకొద్దీ పైకి తన్నేస్తోంది. నవ్వేనో నాకు తన్నులు తప్పవు అంచేత యిప్పుడే వస్తానని చెప్పి పెరట్లోకి పారి పోయేను. పారిపోయి తనివితీరా పగలబడి నవ్వేను. తల్చుకుని తల్చుకుని నవ్వేను. పెరట్లో వున్న జవాన్లు, పని మనిషి నా వైపు వింతగా చూడ్డం చూసి, వాళ్లు నన్ను చూసి ‘పెద్దమ్మాయిగార్కి మనస్సు సరిగ్గా లేదేవిఁటి, పాపం’ అని అనుకుంటారని తట్టి యింకొంచెం గట్టిగా నవ్వాను.

అలా నవ్వి, నవ్వి అలసిపోయి తిరిగి నేను వచ్చేసరికి

ఆ జ్యోతిష్కుడు మావార్ని. "యింకేమైనా అడగండి చెప్తాను." అని బతిమాలుతున్నాడు పాపం. అతనూ (జ్యోతిష్కుడూ) ఫీలైనట్టున్నాడు. 'యితగాడికి ఒక్క మంచి విషయం చెప్పలేదే!' అని.

మావారు మాత్రం, "యింకేం వద్దండీ. మిగిలిన వాళ్ళని కానీయండి." అన్నారు. ఇంకేం అడిగినా యీసారి, 'నీకు ఉద్యోగం పోతుంది. నీ పెళ్ళాం చచ్చిపోతుంది. నీ పిల్లలు ఫకీరులై పోతారు.' వగైరా అంటాడేమో నన్న భయంతో.

ఆఖరికి అతను వెళ్ళిపోయేటప్పుడు అసలు విషయం బైట పెట్టేడు. నాకు కథ రాయాలంటే మంచి తప్ప చెడు కనిపించనట్టు. అతనికి జాతకం చూడగానే వాళ్ళ కష్టాలూ, జబ్బులూ, చావులూ, గండాలూ తప్ప యింకేం కనిపించవుట. ఏం చేస్తాం! అతని జాతకమే అంత!

ఇది జరిగి దగ్గర దగ్గర రెండేళ్ళయింది. ఈ మధ్య ఎందుకో పని వుండి నేను ఒక్కర్తెనూ వెళ్ళేను మా నాన్న గారింటికి, మా కార్లోనే. గమ్మత్తేఁవిఁటంటే, నేను వెళ్ళే సరికి సరిగ్గా ఆ జ్యోతిష్కుడు మా యింటి దగ్గర వున్నాడు. మా నాన్నకి ఆస్థాన జ్యోతిష్కుడాయె.

అతన్ని చూసి నాకు కొంచెం ఏడిపిద్దామనిపించింది.

"ఏఁవండోయ్, బావున్నారా! ఎప్పుడొచ్చేరు! ఆ... అన్నట్టు మేము కారుకొన్నాం, చూసేరా!" అన్నాను

అతను తారు చూడ్డం వాయిదా వేసి, "ముందు మీ అమ్మాయి జాతకం ఇవ్వండి మీ అల్లుడిగారిది కూడా." అని మా నాన్నదగ్గర రెండూ పుచ్చుకొని, రెంటిని విడివిడిగానూ, జమిలిగానూ చూడ్డం ప్రారంభించేడు.

"తప్పు సుమా. పెద్దతరం, చిన్నతరం లేకుండా ఏమి టా వాగుడు ?" అన్న మా అమ్మ చూపుని తప్పించుకో లేక పోయేను.

జాతకాలు చూస్తున్న అతని మొహంలో క్రమేపీ సంతృప్తి కనిపించింది.

"అద్గదీ సంగతి. ఇదివరకు అతనిజాతకం చూసినప్పుడే అనుకున్నాను. ఇతనికి యింత యోగానికి కిటు కేమిటా అని! ఇంకేం ! మరి యోగం పట్టకేంచేస్తుంది! అమ్మాయి లగ్నంలో గురుడున్నాడు. పైగా బుధుడుతో కలిసేడు. నాలుగో యింట్లో నాలుగు శుభగ్రహాలు కలుసుకున్నాయి. నువ్వు కొనకపోతే ఎవరు కొంటారమ్మా కారు! ఇహ చూడ క్కర లేదు. అసలు యీ అమ్మాయిని కాని అతను చేసుకో కుండా యింకెవర్ని చేసుకున్నా సీసా చేత్తో పట్టుకొని, వీధి కుక్కని పట్టుకొని ఏ హైదరాబాదులోనో, బొంబాయిలోనో బార్లలో పడి వుండును." గుక్కకోసం ఆగేడు.

మావారికి సెలవులేక రాకపోవడంవల్ల ఆవేళ అతని మారకం తప్పింది.

"నీ జాతకంలో అసలు స్వార్జితం వుండాలే. బుధుడు మహా ఫవర్ లో వున్నాడు." అని కలిపేడు.

"ఆఁ ఎప్పుడైనా పాతికా పరకాయిస్తార్లెండి పత్రికల వాళ్ళు." అన్నాను.

"ఇంకేం ! కొద్ది రోజుల్లో యిల్లు కూడా కట్తావు. ఫర్వాలేదు. నీ పేర ఆస్తికూడా వుండొచ్చు."

ఏదీ ! యీ పాతికలతోనా !! యిల్లు కట్టవలెనన్న ఎన్ని పాతికలు కావలెను ?? (యిటుకలూ, పెంకులూ కావు. రూపాయలు.)

"మీరు చెప్పింది కాకపోదు, శాస్త్రిగారూ! అన్నట్లు చూడండీ, మా వారికి ఎనభై నాలుగో యేట మారకం ఉందట. నా మాంగల్య బలంతో ఆయన్ని బతికించుకోగల నేమో చూడండి." అన్నాను.

ఆయన జవాబు చెప్పేలోగా మా అమ్మ నను డైనింగ్ హాల్లోకి ఈడ్చుకు పోయింది.

—:o:—